

Ondrejove LISTY

Mesačník farnosti KOPRIVNICA

ročník II. číslo 5/2014

Smrť je mŕtva

Veľkonočné ráno má jedno pokušenie. Spájať našu vieri v zmŕtvychvstanie, len s informáciou o prázdnom hrobe. Počúvame viaceré svedectvá o tom, že hrob bol prázdný. Nemôžeme však zostať len pritom. Zostaneme smiešni, ak povieme, že veríme v prázdný hrob. Takto zredukovaná viera nakoľaj ponúka len prázdnotu. A človek sa nakoniec začne za ňu hanbiť. Viera v zmŕtvychvstanie ponúka oveľa viac. A vlastne všetko.

Ježiš totiž nie je vzkriesený spôsobom ako napríklad naimský mládenec alebo Lazár. Ježiš už nepatrí svetu, v ktorom predsa raz musí dôjsť k definitívnej smrti. On vstupuje do Božieho sveta. Preto ho znova môžeme vidieť. A On sa znova dáva vidieť. Spôsobom videnia, do ktorého sú zapojené srdce, duch a vnútorná úprimnosť človeka. Vzkriesenie totiž vedie k zjaveniu. K tomu, že sa dáva vidieť a spoznať. Hrob preto nie je ústredným bodom posolstva o zmŕtvychvstaní. Ním je živý Kristus, žijúci novým životom. Preto je Kristus smrťou smrti.

Nezomrel Kristus, zomrela smrť. A aj keď hovoríme o smrti vo vzťahu k Bohu, hovoríme vlastne o živote. Preto ho emauzskí učenici spoznávajú pri lámaní chleba, preto Kristus kladie v Jánovom evanjelii požiadavku:

„*Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom.*“ Viera vo vzkriesenie je tak nutne spojená s požiadavkou priať a osvojiť si veľkonočné sviatosti – krst a Eucharistiu. Bez nich stále stojíme pri prázdnom hrobe. Ničomu nerozumieme a nič nevidíme.

Aj keď zvykneme hovoriť, že nádej zomiera posledná, nádej, ktorá vychádza z viery v zmŕtvychvstalého Krista, nemôže zomrieť nikdy. Lebo Kristus, pôvodca nádeje, žije. A každý kto je Jeho telo, žije v ňom, bude vzkriesený a bude ho vidieť.

Milan Supek, farár

A Ω

*Ty máš môj úvod a nádych
a potom aj každý ďalší.
Všetko, čo konám a cítim –
jadro zo živých a chabých.
A zo svojho pre miňa dal si,
aby záver mi bol žitím.*

Katarína Malíková

Symboly Veľkej noci

Oheň

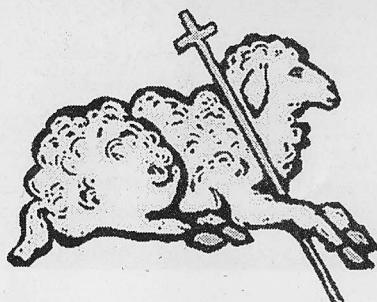
Veľkonočná vigília sa začína zapálením ohňa, ktorý symbolizuje víťazstvo Ježiša Krista nad temnotou a smrťou. Ján Krstiteľ hlásal, že po ňom príde ten, ktorý bude krstiť ohňom (Lk 3,16) a Ježiš sám vráví, že prišiel doniesť na zem oheň (Lk 12,49). Od veľkonočného ohňa sa zapálí veľkonočná svieca, ktorá sa potom za trikrát opakovaného spevu „*Kristus Svetlo sveta*“ vnáša do tmavého zhasnutého kostola.

Svieca (paškál)

Je chápana ako znamenie života, zo sobňuje Zmrťvychstalého Krista. Je zdobená motívom kríža, v ktorom je vsadených päť zrniek tymianu, ktoré znázorňujú Kristove rany. Prvé a posledné písmeňo gréckej abecedy – alfa a omega, s letopočtom bežného roka hovoria, že Ježiš Kristus je počiatok i koniec všetkého. Paškál sa zapáluje v kostole cez celé veľkonočné obdobie až po Nanebovstúpenia Pána.

Baránok

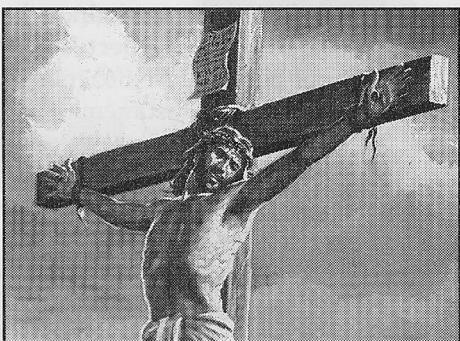
Symbol baránka sa nachádza už v predkresťanských tradíciiach. V hebrejskej tradícii symbolizovali ovce Izraelitov ako člena „Božieho stáda“ a židovský Boh je označovaný za pastiera, ktorý berie svoje ovce do náručia. V Novom zákone termín „*Baránok Boží*“ použil Ján Krstiteľ. Keď videl prichádzať Ježiša, zvolal

„*Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta*“ (Ján 1,29). V kresťanskom náboženstve sa baránok stal symbolom Božieho Baránka - Krista a znázorňuje sa so zástavou víťazstva nad smrťou.

Krstiteľnica

Voda je symbolom života, zároveň má schopnosť všetko očistiť, obnoviť a znovuzrodiť. Voda je pri krste znamením Božej milosti. Kňaz ju na Veľkonočnú vigiliu posväti ponorením veľkonočnej sviece a tá sa potom uchováva v krstiteľnici. Krstiteľnica je liturgická nádoba, slúžiaca na vysluhovanie sviatosti krstu. Je jedným z najdôležitejších chrámových predmetov kresťanského kultu.

Kríž

Je dnes najvýznamnejším z kresťanských symbolov, pretože Kristus bol odsúdený na smrť ukrižovaním. Symbol kríža je omnoho starší ako kresťanstvo a mal rôzne podoby. Ukrížovanie patrilo k trestom veľmi krutým a ponižujúcim. Kristova smrť na kríži však dala všetkému nový význam. Pozemská smrť Syna Božieho spojila pevným putom človeka s nebom. Kríž sa zmenil pôvodne zo znaku mučeníctva, na symbol víťazstva, večného života, radosti a vykúpenia.

Anna Polčová

Nedeľa Božieho milosrdenstva

30. apríla 2000 Svätý otec Ján Pavol II. zaviedol sviatok Božieho milosrdenstva v celej Cirkvi. Podľa Ježišovho želania sa sviatok Božieho milosrdenstva slávi na Druhú veľkonočnú nedeľu. Tako sa zdôrazňuje úzke spojenie, jestvujúce medzi veľkonočným tajomstvom a samotným sviatkom. Liturgia tohto dňa oslavuje Boha zvlášť v tajomstve jeho milosrdenstva. Sviatok Božieho milosrdenstva je aj dňom milosti pre všetkých ľudí, pretože Pán Ježiš s týmto sviatkom spojil veľké prisľúbenie. Najväčšie z nich je: kto v ten deň pristúpi k svätému prijímaniu, dosiahne úplné odpustenie všetkých hriechov aj trestov, čiže získava krstnú milosť. Dôležitosť tohto sviatku pramení zo skutočnosti, že všetci ľudia, aj tí, ktorí sa obrátia v tento deň, môžu žiadať všetky milosti, ktoré sú v súlade s Božou vôľou. V ten deň sú otvorené všetky Božie pramene, cez ktoré plynú milosti. Sviatku predchádza novéna, ktorá spočíva v recitovaní Korunky k Božiemu milosrdenstvu. Začína sa na Veľký piatok.

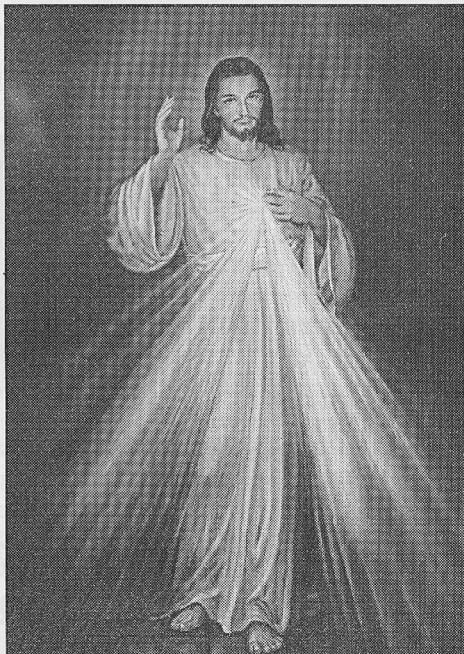
Mária Fečová

Kult Božieho milosrdenstva

Ježiš všetkým, čo šíria česť Božieho milosrdenstva, prisľúbil, že v hodine smrti nezakúsia strach, lebo jeho milosrdenstvo ich ochráni v poslednom boji.

Obraz milosrdného Ježiša

Reprodukujeme víziu, ktorú mala sv. sestra Faustína 22. februára 1931 v cele płockého kláštora, a kde jej Ježiš vyjadril túžbu, aby bol namaľovaný s nápisom: „Ježiš, dôverujem Ti!“ Znázorňuje zmŕtvychstalého Krista s ranami po ukrižovaní na rukách a nohách. Z prebodenutého boku, ktorý na obraze nie je vidieť, vychádzajú dva lúče: jeden červený – znamená krv, ktorá je životom duší

a druhý svetlý – znamená vodu, ktorá ospravedlňuje duše. Tieto dva lúče vyšli z hlbky jeho milosrdenstva vtedy, keď bolo zomierajúce srdce na kríži kopijou prerazené. Tieto lúče predstavujú svätoosti, ako i Cirkev a dary Ducha Svätého.

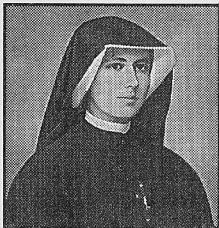
Hodina milosrdenstva

Viaže sa k tretej hodine popoludní a v modlitbe sa máme obracať na Ježiša Krista. Kristus si žiada, aby sme si každý deň uctievali okamih jeho agónie na kríži. „Je to hodina, v ktorej sa dostalo milosti celému svetu – milosrdenstvo zvíťazilo nad spravodlivosťou.“ V tejto hodine môžeme vykonať pobožnosť krížovej cesty, pomodliť sa Korunku Božieho milosrdenstva, alebo sa ponoriť do modlitby. Korunku nadiktoval Pán Ježiš sv. sestre Faustíne vo Vilniuse, v ktorej obetujeme Bohu „telo a krv, dušu i božstvo“ Ježiša Krista. V tejto modlitbe vyprosujeme milosrdenstvo pre nás a pre celý svet.

Eva Kočišová

Zo života sv. Faustíny

Svätá sestra Mária Faustína Kowalská je dnes známa na celom svete ako apoštolská Božieho milosrdenstva. Teológovia ju zaraďujú medzi významných mystikov v Cirkvi. Prostredníctvom nej, Pán Ježiš odovzdal svetu veľké posolstvo o Božom milosrdenstve.

Narodila sa v roku 1905, ako tretia z desiatich detí, v chudobnej a nábožnej, roľníckej rodine, v obci Glogowiec. Hlas povolania pocítovala vo svojej duši už od siedmeho roka života, ale rodičia nesúhlasili s jej vstupom do kláštora. V júli 1924, aj napriek nesúhlasu rodičov,

cestuje do Varšavy s úmyslom vstúpiť do kláštora. Tam, ako dvadsaťročná, vstúpila do Kongregácie sestier Matky Božieho milosrdenstva. Trinásť rokov pracovala v niekoľkých rehoľných domoch kongregácie, najdlhšie v Krakove, Płocku a Vilniuse. Poslanie sestry Fausťiny je zapísané v jej Denníčku duše, ktorý viedla na výslovnú žiadosť Pána Ježiša a spovedníkov.

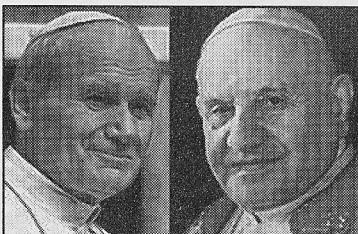
Zomrela 5. októbra 1938 v Krakove. Svätý otec, Ján Pavol II., ju vyhlásil 18. apríla 1993 za blahoslavenu a 30. apríla 2000 za svätú.

Eva Boal'arská

Svätořenie blahoslavených Jána Pavla II. a Jána XXIII.

Po minuloročnom konkláve a zvolení pápeža Františka, bude Katolícka cirkev 27. apríla prežívať ďalšiu veľkú udalosť – svätořecenie pápežov Jána Pavla II. a Jána XXIII. Svätořecenie budú v Druhú veľkonocnú nedelu, ktorú Ján Pavol II. ustanovil za Nedelu Božieho milosrdenstva. Mnohí z nás za svoj život zažili pôsobenie niekoľkých pápežov, ale na pontifikát bl. Jána Pavla II. sa nedá zabudnúť. Zanechal nezameniteľnú stopu v životoch mnohých ľudí, veriacich aj neveriacich. V dvetisícočnej histórii kresťanstva, prvýkrát v roku 1990 navštívil pápež vtedajšie Československo. 22. apríla slúžil bl. Ján Pavol II. svätú omšu v Bratislave. Pri druhej pastoračnej ceste v roku 1995, navštívil viacero miest – Bratislavu, Nitru, Šaftín, Košice, Prešov, Levoču a Tatry. Vyvrcho-

lením celej návštevy bola práve návšteva Košíc. Pri svätej omši svätorečil troch košických mučeníkov. Jeho tretia pastoračná návšteva sa uskutočnila 11. – 14. septembra 2003. Pri tejto ceste navštívil Bansko-bystrickú diecézu, Rožňavskú diecézu a Bratislavsko-trnavskú arcidiecézu. Najdôležitejšia zastávka apoštolskej návštevy bl. Jána Pavla II. bola v Bratislave – Petržalke, 14. septembra. Počas svätej omše, pri ktorej sa slávili sviatok Povýšenia Svatého kríža, vyhlásil za blahoslavených, biskupa Vasiľa Hopku a rehoľnú sestru Zdenku Schelingovú, svedkov viery 20. storočia. Cirkev nám tak svätorečením ponúkne dva žiarivé pápežské vzory, ktorými sa môžeme nielen inspirovať, ale ich aj nasledovať a utiekať sa k nim.

Agnesa Billá